

MIMI
MATTHEWS

PERLA
UMENIA

➤ PRÍBEHY ZO SOMERSETU ➤

i527.net
rydarskafoto

PERLA
UMENIA

MIMI
MATTHEWS

PERLA
UMENIA

PRÍBEHY ZO SOMERSETU

i527.net
vydavateľstvo

The Work of Art

Copyright © 2019 by Mimi Matthews

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému ani prenášaná v žiadnej forme ani žiadnym spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s. r. o., 2024

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-139-8

VENOVANIE

Mojej mame Vickie

JEDEN

*Londýn, Anglicko
Jar 1814*

Kapitán Arthur Heywood ešte nikdy v živote nevidel takú nevychovanú skupinu psov. Tieto tri krížence sa vrátili do knižnice popri slúžke, ktorá práve vychádzala von, pretože už džentlmenom naservírovala čaj. Uskočila, aby sa vyhla tomu najväčšiemu, akoby nepričetnému írskemu vlkodavovi, no aj tak stratila rovnováhu a pustila tácku na zem. Tá s ohlušujúcim rachotom dopadla na mramorovú dlažbu.

Džentlmeni v knižnici vyskočili na rovné nohy. Gróf z Edgeworthu začal rozhorčene kričať. Vikomt Darly schmatol vlkodava za kožu na krku. A ich hostiteľ, vychýrený finančník pán Edgar Townsend, z bezpečia svojho ohromného mahagónového stola zakričal, aby im prišiel niekto na pomoc.

Jedine Arthur zostal sedieť. V tejto otázke takmer vôbec nemal na výber. Jeden zo psov mu zhodil vychádzkovú palicu na zem a po mramore sa mu okamžite odkotúlala mimo dosahu. Musel teda túto chaotickú scénu sledovať zo svojho miesta na pohovke.

A chaotická veru bola poriadne.

Naozaj to vyzeralo tak, že tá obrovská vrčiaca beštia, ktorú sa Darly pokúšal skrotiť, bola len kúsok od toho, aby odhryzla vikomtovi hlavu. Iba ak by sa Arthur nesmierne mýlil.

„Basil, nie!“ ozval sa od dverí ženský hlas.

Arthur zdvihol zrak práve včas, aby zbadal mladú dámu náhlili sa do miestnosti. Pod štíhlym ramenom držala strapatého čierneho teriéra úplne rovnako, ako by urodzená dáma niesla rozmazaného mopslíka. Keď prechádzala okolo pohovky, zložila psíka Arthurovi rovno na kolená. Zdalo sa, že si jeho prítomnosť ani nevšimla. Zameriavala sa jedine na Darlyho.

„Phyllida!“ zahučal Townsend. „Čo to má znamenať?“

Mladá dáma ho ignorovala a šla rovno k Darlymu. „Prosím, pustite ho, pane.“ Rukou sa dotkla psa na chrbte pokrytom srstou tvrdou ani drôty. „V skutočnosti má pomerne miernu povahu.“

„Miernu? Tento zver?“ Darly zdvihol zrak k jej tvári. A vtom ustrnul. „Ospravedlňujem sa, slečna, ja...“

„Musíte ho pustiť,“ riekla. „Sľubujem, že vás neuhryzne.“

Darly na ňu stále civel, no pustil psa a opatrne spravil krok vzad. Keď bolo psisko voľné, okamžite prestalo vrčať a rozbehlo sa naspäť k dverám, a potom preč z knižnice. Zvyšné dva psy, podľa všetkého krížence kólie, sa rýchlo vybrali za svojím rozjareným vodcom.

Arthur zdvihol malého teriéra a zložil ho na zem, aby sa mohol vybrať za svojimi kamarátmi. Malý psík sa začal nekontrolovateľne zvijať.

„Ach, nie, pane!“ Mladá dáma sa náhlila k pohovke a vytrhla mu ho z rúk. „Nemôžete ho dávať na zem. Jednu labku má chromú a ťažko sa mu chodí.“

Pri jej slovách zostalo v miestnosti ticho ako v hrobe.

Arthur mal podozrenie, že by mal niečo cítiť. Niečo ako rozpaky či nesmiernu hanbu. Popravde, necítil nič. Nič, až na takmer nepostrehnuteľný záblesk rozčúlenia z toho, že tam

vôbec bol. Do knižnice Edwarda Townsenda nepatril o nič viac než do Londýna. To, že sa od neho vyžadovalo, aby tam zotrval, v ňom vyvolávalo horkosť. Necitlivé slová nejakej cudzej ženy to nemohli nijako zhoršiť.

„Phyllida,“ povedal Townsend pomedzi zaťaté zuby. „Nepovedal som ti...“

„Papa?“

Vo dverách sa zjavila Townsendova najstaršia dcéra. Uväzovala si módnny slamený čepiec, čím dávala každému najavo, že sa chystá ísť von. „Čo je to tu za zmätok?“

„To tie prekliate psy tvojej sesternice,“ vybuchol Townsend.

Namiesto odpovede tá mladá dáma – zjavne išlo o Townsendovu neter – chytila psíka pod pazuchu ešte pevnejšie a pomerne uhladene sa uklonila všetkým v miestnosti. „Ospravedlňujem sa, džentlmeni,“ riekla, no nepatrilo to nikomu konkrétnemu. A potom s vysoko zdvihnutou hlavou a nesmierne vystretým chrbtom vyšla z knižnice spolu s Townsendovou dcérou, a zatvorila za sebou dvere.

Arthur sa oprel o vankúše na pohovke, zranenú nohu vystrel pred seba. Darly prešiel pár krokov, aby mu vrátil palicu. Arthur si ju od neho bez slova vzal. Pre neznalé oko nešlo o nič viac než o drahú vychádzkovú palicu, no každý v knižnici veľmi dobre vedel, že bez nej by Arthur neprešiel ani na druhý koniec miestnosti.

Townsend si odkašľal. „Tie psy sú potvorsky otravné. Vôbec sa nevedia správať a všetko sú to bastardy. Moja neter odmietla prísť do Londýna bez nich. Mal som na tom trvať, no...“

„Vaša neter je nezvyčajne pekná, Townsend,“ skočil mu do reči Darly. „Vedel som, že tu s vami je nejaká vaša mladá príbuzná z Devonshiru, no nikdy mi nenapadlo...“

Townsend sa vrátil do svojho kresla a na tvári sa mu zjavili také isté prefíkané vrásky, ako keď diskutovali o akejkoľvek

inej investícii. „Áno. Slečna Satterthwaitová je jedinečná mladá dáma. Je vnučkou sira Charlesa zo Satterthwaite Courtu v Devonshire. Bol to môj vzdialený príbuzný, ktorý nedávno umrel. V roku 1779 bol povýšený do rytierskeho stavu za služby by korune.“

Edgeworth sa zamračil. „Satterthwaite Court. To je to panstvo, ktoré ste zdedili pred šiestimi mesiacmi, všakže?“

„Veru tak, môj pane.“

Darley sa rozosmial. „Predpokladám, že spolu s ním ste zdedili aj to dievča.“

Townsend vikomta priklincoval povýšeneckým pohľadom. „Slečna Satterthwaitová zostala bez akýchkoľvek prostriedkov. Samozrejme, nemal som voči nej nijaké povinnosti, no nie som bez srdca. Je v rovnakom veku ako moje dve dcéry a tu v Londýne mám kopy miesta. Pozval som ju, aby u nás zostala, kým sa nebude môcť vydať. Teraz, keď je v meste, odvážne dúfam, že si nájde skvelého manžela.“

„Má nezvyčajné oči,“ zašomral Darley. „Nikdy som také nevidel.“

Edgeworth si odfrkol. Bol najstarším v miestnosti, v Hertfordshire mal veľké majetky a vďaka tomu bol len o niečo viac než farmár s titulom. „Raz som mal presne takú kóliu. Jedno oko mala modré a druhé hnedé. Sotva by som povedal, že ide o niečo nezvyčajné.“

Arthur jej oči nevidel. Ešte aj vtedy, keď si od neho brala svojho psa, bola skalopevne rozhodnutá nepozrieť sa naňho. Vtedy si myslel, že jej správanie malo súvis s jeho vzhľadom. Ale teraz, keď počúval, ako sa ostatní muži o nej rozprávali, mal pocit, že to pravdepodobne malo súvis s ňou samotnou.

„Jej oči veru nie sú jej jedinou zbraňou, lord Edgeworth,“ riekol Townsend. „Dokonca aj taký prehnane náročný muž, ako ste vy, by nemohol prehliadnúť ďalšie jej vnady.“

Arthur nevenoval veľa pozornosti vnaďám slečny Satterthwaitovej. Do miestnosti vošla spolu s prívalom žeravej ženskej energie a rovnako rýchlo odišla, pričom zostala dosť dlho len nato, aby z nej zazrel jemne tvarované krivky a husté tmavo-šaňtanové vlasy, ktoré sa jej uvoľnili zo sponiek, ktoré ich mali držať.

Určite mohla byť nádherná, no tieto veci už preňho nič neznamenalí. Svoje panstvo v Somersetshire opustil len preto, aby v mene svojho otca uzavrel nejaké obchody. Keď bude po všetkom, vráti sa naspäť na vidiek a čo sa jeho týka, bol by šťastný, keby už nikdy nevidel živej duše.

Darly sa tlmene smial a pomedzi to hovoril Townsendovi: „Ak máte v úmysle vidieť svoju neter v chomúte, prečo ju ukrývate?“

Na nezdravo bledej Townsendovej tvári sa zjavil náznak úsmevu. „Moja sestra, pani Valová, dohliada na všetky prípravy. Slečna Satterthwaitová vstúpi do spoločnosti v sobotu na plese lorda a lady Worthingovcov.“

Darly vybuchol do smiechu. „Takže to je vaša taktika, pravda?“

„Zberateľ,“ riekol Edgeworth. „Nikdy si nenechá ujst' žiaden z Worthingových večierkov.“

Vojvoda z Morelandu bol náruživým zberateľom všetkého nezvyčajného a cenného. Obzvlášť ho priťahovali všetky tie nesmierne cenné veci, ktoré boli jediné svojho druhu. Keby získal tieto obzvlášť vzácne poklady, ostatní muži by mu závideli a obdivovali ho. Veru tak, mnohí hovorili, že táto jeho bezuzdná honba za raritami prekračovala hranice posadnutosti a smerovala až k mánii.

Ak Moreland zatúžil po niečom nevšednom, nezastal pred ničím, len aby to získal. A ak by sa mu nejakou náhodou nepodarilo danú vec si celkom privlastniť (stávalo sa to málokedy),

šírili sa fámy o tom, ako sa mal pomstiť tým, ktorí boli natoľko hlúpi, aby ho o niečo také obrali.

Arthur poznal reputáciu toho muža, no nemal poňatia, že Morelandova zberateľská vášeň sa rozšírila aj na ľudí.

„Počul som, že Moreland sa obzerá po novej manželke,“ riekol Edgeworth. „Myslím si, že tá posledná mu pomerne náhle zomrela. Utopila sa vo fontáne či čosi podobne neuveriteľné.“

„Tragická nehoda.“ Townsend zamietavo mávol rukou. „Bola to pochabá mladá uličnica, ktorá sotva dokončila školské roky. Rozšíril informáciu, že jeho ďalšia manželka už bude staršia.“

„Kolkto rokov má vaša neter?“ spýtal sa Darly. „Predpokladám, že musí spĺňať jeho podmienky.“

„Má dvadsaťtri.“

Edgeworth naklonil čajovú šálku a na jeden gľg prehltol všetko, čo v nej bolo. „Ak má záujem o vašu neter, nepochybné vám to za to bude stáť, Townsend.“

Townsend sklonil hlavu na znak tichého súhlasu.

„Je to ohromná smola, že v jeho veku si stále vyberá spomedzi všetkých tých mladých dám ako prvý,“ povedal Darly. „Mali by ste nás predstaviť.“

„Aj to urobím,“ riekol Townsend. „Keď k nám na budúci týždeň všetci prídete na večeru.“

Darly s rachotom položil šálku a tanierik na malý stolík. „Nevidím dôvod, prečo by sa to malo odkladať.“

Townsend sa zamračil. „Žiaľ, môj pane, som presvedčený, že slečna Satterthwaitová sa s mojimi dcérami už vybrala na poobedňajšiu prechádzku. Azda niekedy inokedy...“

„Prečo sa teda nepridáme k dámam?“ navrhol Darly. „Dnes je čertovsky pekne. Všetkým by nám prospelo trochu čerstvého vzduchu.“

Townsend bol zjavne proti tomu, no nebol tým typom muža, ktorý by urazil svojich obchodných partnerov. Obzvlášť

nie pre niečo také bezvýznamné ako zoznámenie sa s jeho nete-rou. „Dobre teda. Krátka prechádzka po parku nemôže byť na škodu.“

Edgeworth pozrel na Arthura. „Čo hovoríte vy, Heywood? Zvládnete to, chlape?“ V jeho slovách bol náznak ľútosti. „Nie je žiadna hanba ospravedlniť sa.“

Arthur pevnejšie zovrel rúčku palice. „Som si istý, že to zvládnem.“

„Vynikajúco.“ Darly sa postavil a napravil si manžety drahého kabáta šitého na mieru. „Ak sa ta vyberieme hneď teraz, som si istý, že ich zakrátko dohoníme.“

Phyllida Satterthwaitová nastavila tvár slnku a nedbala na škody, ktoré by slnečné lúče mohli napáchať na jej pleti. Nemilovala nič viac než čerstvý vzduch a pohyb. Kým žila so starým otcom v Devonshire, dlhé potulky so psami boli u nej na dennom poriadku. Často prešla celé míle, aby navštívila nájomcov alebo aby sa zastavila u priateľov v dedine. Basil, Jasper a Dash jej pobehovali okolo nôh a Foxa držala v bezpečí svojho náručia.

Tie dni teraz neboli ničím iným než spomienkou.

Od smrti starého otca uplynulo šesť mesiacov a od prvého stretnutia s Edgarom Townsendom len mesiac. Strýko Edgar, ako ho podľa jeho uistení mala volať, bol posledným žijúcim mužským dedičom panstva jej starého otca. Keď sa smútok, ktorý držala, chýlil ku koncu, prišiel do Fox Crossu a pustil sa do dôsledného spisovania inventáru sídla Satterthwaite Court. Patrila k nemu aj Philly.

Rýchlo sa rozhodol, že Satterthwaite Court dá do prenájmu a to, čo v ňom malo hodnotu, sa malo predať v aukcii.

O Phillinej budúcnosti sa rozhodlo nemenej hospodárne. Mala sa spolu so strýkom vrátiť do Londýna. Mal financovať jej sezónu, aby si mohla nájsť vhodného manžela.

„To je to najmenej, čo môžem urobiť na pamiatku tvojho starého otca,“ povedal jej vtedy. „Nechcel by, aby si pre jeho smrť bola nútená pracovať.“

Philly touto predstavou nebola veľmi nadšená, no nepovedala takmer nič a neodporovala. Všetok vplyv, ktorý jej v Satterthwaite Courte zostal, využila jedine na to, aby sa prihovрила za služobníctvo. Obzvlášť jej záležalo na takmer slepej gazdinej a majordómovi, ktorý bol taký nemohúci, že kráčaľ o dvoch paliciach.

Keď bolo všetko dohodnuté, Philly a jej štyri psy bleskovo previezli do Londýna. Teraz nezostalo z jej potuliek po vidieku nič – určite nie, keď bola v spoločnosti svojich dvoch sesterníc. Elizabeth a Abigail Townsendové boli mestské stvorenia. Dávali prednosť pokojným prechádzkam, aby mohli predvádzať elegantné róby, ktoré im zabezpečil legendárny ostrovtip ich otca obchodníka.

„Lord Darly je vikomt,“ povedala Elizabeth kráčajúc po Phillinom boku. „Slobodný vikomt.“ Vo veku dvadsaťštyri rokov bola sama Elizabeth slobodná.

Abigail sa vliekla za dvomi staršími dievčatami. Mala sotva osemnásť a pred sebou svetlú budúcnosť plnú romantických predstáv. „Je veľmi príťažlivý.“

Elizabeth mladšiu sestru ignorovala. „Potom je tu kapitán Heywood. Bohvie, čo tam robil. V spoločnosti sa neukázal celú večnosť. Predpokladám, že papa ho nalákal na nejaký vysokoziskový plán, ktorý im všetkým vynesie hromadu peňazí.“

Psy sa motali Philly okolo sukní jej prostých mušelínových šiat. Spolu s modrým vyblednutým plášťom siahajúcim po zem neboli ani zďaleka také módne ako šaty, ktoré jej nakúpili, odkedy prišla do Londýna. Boli to nádherné šaty všetkých

druhov. Boli príliš krásne na to, aby ich nosila na obyčajnú prechádzku po parku. Aspoň to si Philly myslela.

Ovdovená sestra strýka Edgara, pani Valová, by bola na pokraji mŕtvice, keby ju videla oblečenú tak, ako bola teraz.

Nežeby na tom záležalo. Vždy, keď sa mohla Philly rozhodnúť, vracala sa k prostým šatám, ktoré nosievala, kým žila so starým otcom. To bol jeden z jej mála prejavov vzdoru.

Zohla sa, aby pustila psy z vôdzok. Rozbehli sa kúsok pred ňu, poskakovali a pobehovali do kruhu. Fox jej zostal v pevne zovretom náručí. „Ktorý z nich bol kapitán Heywood?“

„Ten tmavovlasý džentlmen na pohovke. Ako si si ho mohla nevšimnúť? Držal tohto tvojho malého surovca rovnako sebaisto, ako ho držíš ty teraz.“

Philly si pritisla Foxa ešte silnejšie na hrud'. „Nijako obzvlášť som si ho nevšimla.“

Abigail ich dobehla a vykročila po Phillinej pravici. „Arthur Heywood je druhorodený syn grófa z Gordonu. Vo vojne utrpel hrôzostrašné zranenie.“

„Naozaj?“

„Veru tak,“ riekla Elizabeth. „Počula som, že potom, čo ho zranili, ležal na bojisku celé dni vydaný napospas smrti. A potom, keď ho vojaci konečne našli, bol napoly šialený.“

Philly sa nad touto informáciou na chvíľu zamyslela. „Ak je napoly šialený, prečo uzatvára obchody s vašim otcom?“

„Nuž, teraz už dozaista šialený nie je,“ odpovedala Elizabeth trochu podráždene. „Každý však vie, že odkedy sa vrátil z bojov v Španielsku, nie je celkom v poriadku.“

„Ten príbeh je pomerne romantický,“ ozvala sa Abigail. „Prv než odišiel bojovať, zasnúbil sa s lady Eliotovou. Vtedy sa volala Caroline Battersbyová a...“

„Vôbec to nie je romantické,“ prerušila ju Elizabeth. „Naozaj boli zasnúbení, ale keď sa vrátil do Anglicka, Caroline

Battersbyová už bola vydatá za baróna Eliota. Kapitánovi Heywoodovi dokonca ani len nenapísala, že ich zasnúbenie ruší.“

„On ju však nikdy neprestal milovať,“ riekla Abigail, „a zaprisahal sa, že sa nikdy neožení...“

„Kto by si ho vzal? Je to skrz-naskrz nepríjemný muž a teraz, keď sa vrátil z vojny, dokáže sotva kráčať.“

Philly si spomenula, čo povedala, keď brala Foxa z kapitánových rúk. Potlačila vzdych. Dobrotivé nebesá! Čo si o nej musí myslieť? Jedine to, že utrúsila nesmierne netaktnú poznámku o telesnej chybe niekoho iného!

„Lady Eliotová je vdovou už vyše roka,“ povedala Abigail. „Premýšlam nad tým, či sa kapitán Heywood azda nezastaví aj za ňou, keď už prišiel do mesta za pracovnými povinnosťami. Možnože sa dopočul o úmrtí lorda Eliota a prišiel sem, aby sa s ňou uzmieril, keď už odložila vdovské šaty. Ach, musí ju nesmierne milovať!“

„Videla som ho v ten rok, keď ma uviedli do spoločnosti,“ riekla Elizabeth. „Už vtedy to bol odmeraný a bezcitný džentlmen. Bol nesmierne zaujatý sám sebou.“

„Nepožiadala ju o tanec,“ šepala Abigail. „Bol nesmierne hrubý.“

Elizabeth zdvihla bradu. „Nezmysel. Nikdy som ho nepovažovala za príťažlivého. A teraz, keď sa tak veľmi zmenil, by som ho sotva spoznala.“

Prešli len pár krokov, keď Philly začula strýka na ne volať. Zastala spolu so sesternicami a zvrtila sa smerom k nemu.

Strýko Edgar k nim kráčal spolu s džentlmenmi, ktorí s ním boli v knižnici. Na jej zdesenie bol s nimi aj kapitán Heywood.

Ako prichádzali, Philly si ho nenápadne poobzerala. Bol oveľa vyšší než ostatní džentlmeni, mal široké plecia a štíhlu atletickú postavu, ktorá vyzerala v rozpore s tým, na čo používal vychádzkovú paličku. Nech sa mu už vo vojne stalo čokoľvek, stále mal hrdú a vzpriamenú postavu vojaka.

Vlasy mal čierne ako uhoľ a na spánkoch sa mu sotva badaťne javili šediny. Aj odev mal čierny a zbytočne strohý, akoby nosil smútok. Ale to, čo zaujalo jej pozornosť najviac, bola jeho tvár. Vážna, pôsobila takmer až drsne a Philly mala pocit, že z nej sála bolesť.

Pri chôdzi mal určite bolesti rovnako ako Fox, keď sa pokúšal chodiť. Prečo sa sem teda vybral? A prečo boli jej strýko s priateľmi takí necitliví, že ho k tomu donútili?

„Podďte, dievčatá,“ riekol strýko Edgar. „Rozhodli sme sa, že sa k vám pridáme na prechádzku okolo parku. Lord Edgeworth, lord Darly, kapitán Heywood, toto sú moje dcéry Elizabeth a Abigail. A moja neter, slečna Phyllida Satterthwaitová.“

Keď ich predstavil, Philly na sebe pocítila trápne skúmané pohľady a hoci sa zmohla na nevyhnutné zdvorilé odpovede, džentlmenom, ktorí sa s ňou rozprávali, inštinktívne uhybala pohľadom.

Toto bola tá časť života v Londýne, ktorú mala najmenej rada. Išlo o tieto napäté stretnutia s cudzími ľuďmi. Nikdy sa tak nehanbila, nikdy nebola tak mimo svojho živlu, ako keď ju zasypávali otázkami alebo keď jej s neskrývanou zvedavosťou hľadeli do tváre.

Lord Darly nebol o nič lepší. Vôbec sa nepokúšal zakryť svoj dychtivý pohľad. Azda by sa mala cítiť poctená. Bol to džentlmen s vážnym postavením a majetkom, ktorý sa nevedel dočkať, kedy ich zoznámia. Zároveň bol prítiažlivý, ak sa žene páčili zlatovlasí fičúri, ktorí boli teraz v móde.

Čo sa týkalo kapitána Heywooda, zdalo sa, že ho vôbec nezaujímala. Sotva ju vzal na vedomie, hlas mal hlboký a trochu chrapľavý, akoby hovorieval málo, a potom sa znova zahľadel na akýsi nehybný bod kdesi za jej chrbtom.

Prečo, prepánajána, prišiel do parku? Evidentne netúžil po tom, aby ich oficiálne zoznámili. Mysľou bol kdesi úplne inde. Vari aj teraz myslel na lady Eliotovú?

„Ideme, dámy?“ spýtal sa lord Darly a žiarivo sa pritom usmieval na Philly a jej sesternice.

Philly obomi rukami objala Foxa a keď znova vykročila, pevne si ho pridržovala na hrudi. Basil, Jasper a Dash sa s vyplazenými jazykmi ponevierali po jej boku. Boli príliš vyčerpaní z pobebovania po tráve, aby brali džentlmenov na vedomie.

Malý sprievod viedli lord Edgeworth a strýko Edgar. Za nimi šla Philly, jej sesternice a lord Darly, kapitán Heywood kráčal pár krokov za nimi.

Lord Darly sa s dámami nenúteno rozprával o mnohých témach od počasia až po blížiaci sa bál lorda a lady Worthingovcov. Elizabeth mu často koketne odpovedala a Abigail sa zapojila vždy, keď jej to staršia sestra umožnila.

Philly nemala veľmi čo povedať a keď sa jej na niečo spýtali, zvyčajne odpovedala jedným či dvomi slovami. Netrvalo dlho a lord Darly sa vzdal pokusov zapojiť ju do rozhovoru, a tak upriamil všetku svoju pozornosť na jej oveľa ochotnejšie sesternice.

Philly sa občas obzrela dozadu a nemohla si nevšimnúť, že krok kapitána Heywooda je čoraz strojenejší a že bolestivý výraz na jeho tvári je čoraz zrejmejší.

Srdce sa jej naplnilo súcitom.

Kým sa strýko Edgar a lord Edgeworth pomerne nahlas rozprávali o burze s cennými papiermi a lord Darly s jej sesternicami sa smiali na akejsi komédii z Drury Lane, ktorú videli, Philly začala kráčať o čosi pomalšie a robila menšie kroky, až kým sa celkom prirodzene neocitla po boku kapitána Heywooda.

Zhlboka sa nadýchla. „Prepáčte, pane. Mohla by som sa vás chytiť pod pazuchu?“

Keď Arthur začul hlas slečny Satterthwaitovej, jeho neistý krok ešte viac zoslabol. Hľadel priamo pred seba a sústredil sa, aby kládol jednu čižmu pred druhú aj napriek tomu, že jeho noha nesúhlasne kričala. Ako dlho bola vedľa neho? Sekundy? Dlhšie? A teraz zatúžila po pevnom ramene? Jeho pevnom ramene?

Pri inej príležitosti by sa azda rozosmial. Jej žiadosť bola smiešna. Úplne absurdná.

No džentlmen sa dáme do tváre nikdy nesmeje.

Namiesto toho jej bez slova ponúkol rameno. Bolo to odmerané gesto. Formálne.

Namiesto odpovede si slečna Satterthwaitová preložila teriéra do ľavej ruky a pravou sa ho chytila pod pazuchu.

Arthurovi sa naplo celé telo. Prešli roky, odkedy bol v takej tesnej blízkosti iného človeka. Ruka ženy na jeho rukáve by bola sama osebe dostatočnou výzvou. V dotyku slečny Satterthwaitovej však nebolo po formálnosti dámy ani stopy. Držala sa ho pevne a priamo. Musel vynaložiť úsilie, aby znova vykročil, a odhodlane sa sústrediť na sťahujúce sa svaly a dýchanie.

Nespravili viac než pár ťažkých krokov, keď to pochopil.

Kráčala tak blízko neho, že každý, kto by sa na nich pozrel, by si myslel, že sa oňho opiera. Veru, mal podozrenie, že práve taký dojem chcela vyvolať. V skutočnosti to bolo presne naopak. Slečna Satterthwaitová mu poskytla oporu bez ľútosťivých pohľadov či súcitných slov. A spravila to tak, aby ušetrila jeho smiešnu hrdosť.

Na Arthura to zapôsobilo zvláštne a zároveň sa jej láskavosti naľakal.

Zvyšok skupinky bol teraz už poriadne popredu. Podľa všetkého si nikto nevšimol, že so slečnou Satterthwaitovou kráča držiak sa popod pazuchy. V poobedňajšom vánku sa niesol Edgeworthov dunivý hlas spolu s prerušovaným smiechom

Darlyho a Townsendových žabiek. Arthurovi napadlo, že sa stále rozprávajú o tých istých suchopárnych témach ako pred dvadsiatimi minútami.

Uvažoval, že slečne Satterthwaitovej niečo povie. Azda by mohol skomentovať počasie alebo sa jej opýtať na život v Devonshire. Bol to hlúpy nápad a on ho rýchlo zavrhol. Videl, ako neohrabane sa správala pri Darlym a Edgeworthovi, a ak sa nemýlil, mala rovnaký odpor k vedeniu nezmyselných rečí ako on.

Kráčali v tichu a slečna Satterthwaitová ľahko a grációzne zladila svoj krok s Arthurovým. Vôbec ho nesúrila a zdalo sa, že presne vie, kedy treba spomaliť a kedy ho chytiť pevnejšie. Považoval to za pomerne pozoruhodné vzhľadom na to, že podľa všetkého mu nevenovala vôbec žiadnu pozornosť.

Keď sa na ňu opatrne pozrel, videl, že sa viac sústredila na svoje psy než na prehnane vážneho džentlmena, ktorého sa držala. Takisto videl jemnú krivku jej krku a brady, zmyselne klenuté pery a to, ako vďaka jasným slnečným lúčom jej tmavé vlasy hrejivo žiarili.

„Kapitán Heywood?“

Stuhol rovnako, ako keď sa ho prvýkrát dotkla. „Madam?“

Zdvihla k nemu zrak. „Veľmi by vám prekážalo, keby ste ma odprevadili naspäť do domu? Psy i ja už máme nadnes prechádzky dosť.“

Keďže hovorila priamo naňho, Arthur si dovoľil pozrieť sa jej do tváre a okamžite na sebe pocítil pomerne udivujúci vplyv jej rozdielných očí. Jedno mala tmavomodré a druhé farby jantáru. Boli veľké a lemované hustými riasami, zasadené pod tmavým klenutým obočím.

Také do očí bijúce rysy by azda dominovali tvári nejakej menej rozkošnej ženy, no v prípade slečny Satterthwaitovej oči len dopĺňali a podčiarkovali celkový dojem. Od elegantných